

Vespes gronxadores

Després de tantes postals escrites, sóc conscient de la meua tasca.

He caminat molts metres, quilòmetres diria sota un cel de núvols, amb altes temperatures i vents que m'han acollit.

Jana s'ha acostumat al silenci de les passes i mentre camine entre els fraus paral·lels, ella economitza energies travessant petits monticles de pedres i argila fins seure al seu racó ombrívol des d'on ataïlla el petit món on sobrevisc.

Han passat sis llunes per on trepitjava la pols i ha estat avui que m'he adonat de les vespes gronxadores.

Silencioses en el vol, abracen abelles entre les seues potes. Cada quinze o vint segons aterren i, en fer-ho, agullonen petites dosis del seu verí que immobilitza les víctimes. Sabran els mel·liflús insectes que moriran?

Mire el terra i veig centenars d'abelles eixutes, inerts a la vora de petits caus-sarcòfag amb terra granulada. Amb molta cura la vespa introdueix sota la superfície calenta l'animal abraçat i atordit. Potser l'injectarà l'ou en l'interior d'on creixerà una nova existència?

Escric entre la vida i la mort i no havia estat mai conscient fins aquesta observació. Sí, escric entre la vida i la mort i he nadat aliè perquè sempre he pogut respirar.

Com diu el poeta, cadascú de nosaltres no importa qui siguem i on arribem. Hem nascut en aquest món per tal de veure'l, sentir-lo, escoltar-lo. No importa en quina cosa ens convertim, no fa cap falta creure'ns essencials, voler ser algú. Cadascú de nosaltres li dóna sentit a la vida dels altres.